

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 61.

Solgte Session.

33te Mode.

Torsdagen den 27de November Kl. 6½ Aften.

(Fortsat.)

Hjerring (forts.): Derimod har jeg sagt — og det maa jeg lægge megen Vægt paa — at naar der til denne Paragraph støttedes en Paa-stand om, at en saadan Ret skulde være forbeholdt Folkethinget: først at behandle Lønningslove, som skulde medføre Udgifter for det kommende Finantsaar, saa er der virkelig en stærk Opfordring for Landstthinget til at værgе sig mod denne Paragraph. Naar den høitærede Minister har erklæret, at Paragraphen var saa aldeles ligegyldig, saa er det ganske det Samme, som jeg har erklæret. Jeg har yttret, at Paragraphen var aldeles øksesløs; at den ikke kunde være Ministeriet til nogenomhelst Fornøielse eller Støtte. Den ærede Minister har yttret, at han forlangte en Anviisning til saadanne Udgifter for det kommende Aar. Det har jeg ogsaa erklæret, at Landstthinget er fuldkommen villig til at indrømme Ministeren igjennem en særlig Paragraph i Finantsloven. Den høitærede Minister har spurgt om Grunden til, at den omhandlede Bestemmelse gik ud af Finantsloven ved Fællesudvalgets Beslutning forrige Aar. Grunden var den, at man fandt det mindre billigt, at Folkethinget ved den sidste Behandling af Finantsloven skulde gaae ind paa en saadan Bestemmelse, uden at der havde været fornøden Tid til at overveje den. Smidlerthid er det jo vist, at det ikke er Landstthinget, som har Interesse af at faae en saadan Anviisning, men at det

er Ministeriet, som maa have Interesse deraf. Det var kun for at indbekomme Ministeriet, at Landstthinget i forrige Aar optog Paragraphen, og det havde derfor været at vente, at Ministeriet selv i den sidst fremlagte Finantslov havde optaget en lignende Paragraph som den, der fandtes i den forrige Gang forelagte, og da kunde der ikke været anført, at Folkethinget ikke havde havt Tid til at overveje Betydningen af en saadan Paragraph (Munterhed). Naar den ærede Minister har sagt, at man ikke af Grundlovens Ord, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven, kunde slutte, at man paa ingen Maade maatte give nogen Anviisning undtagen igjennem Finantsloven, og at man vilde befinde sig i en Modsigelse hermed ved at indrømme Tillægsbevillinger, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at Tillægsbevillinger netop betragtes som Tillæg til selve Finantsloven. Om det er strengt correct eller ikke, skal jeg ikke for Diebliffet undersøge; men man kan ialtfald ikke sige, at fordi man indrømmer en Tillægsbevillingslov, skal man ogsaa indrømme en saadan Bevillingsparagraph, thi derved kan en Lov som den, der her foreligger, dog paa ingen Maade blive til en Tillægsbevillingslov. Den høitærede Minister yttrede tillige, at i forrige Samling havde Landstthinget modsat sig Bevillingsparagraphen, fordi den var fremkommen i en Lov fra Ministeriets Side, og at Landstthinget iaar gik et Skridt videre ved at modsætte sig en Bevillingsparagraph, skjøndt den ikke var fremkommen fra Ministeriets Side, men tilføjet i det andet Thing. Dette er ogsaa en Misforstaaelse; thi allerede ifjor var der Tilfælde, hvor en